

Sygn. akt II Ca 848/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 grudnia 2016 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Tryb. Wydział II Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący	SSO Paweł Hochman (spr.)
Sędziowie	SSA w SO Arkadiusz Lisiecki SSO Dariusz Mizera
Protokolant	sekr. sądowy Paulina Neyman

po rozpoznaniu w dniu 29 grudnia 2016 roku w Piotrkowie Trybunalskim

na rozprawie sprawy z powództwa A. P.

przeciwko K. P.

o ustanowienie przez sąd rozdzielnosci majątkowej

na skutek apelacji powódki

od wyroku Sądu Rejonowego w Radomsku

z dnia 10 października 2016 roku, sygn. akt III RC 116/16

1. z zażalenia powódki na koszty postępowania zmienia zaskarżony wyrok w punkcie trzecim sentencji w ten sposób, że zasądzoną w nim tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego kwotę 360,00 złotych podwyższa do kwoty 720,00 (siedemset dwadzieścia) złotych;

2. oddala apelację;

3. koszty procesu za instancję odwoławczą między stronami wzajemnie znosi.

SSO Paweł Hochman

SSA w SO Arkadiusz Lisiecki SSO Dariusz Mizera

Sygn. akt II Ca 848/16

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 10 października 2016 r. Sąd Rejonowy w Radomsku po rozpoznaniu sprawy z powództwa A. P. przeciwko K. P. o ustanowienie rozdzielnosci majątkowej małżeńskiej orzekł rozdzielnosc ustawową małżeńską między A. P. zd. (...) K. P. wynikającą z zawarcia związku małżeńskiego w dniu 26 sierpnia 2006 roku w (...)w P. za numerem aktu (...)z dniem 1 marca 2016 roku i oddalił powództwo w pozostałym zakresie.

Rozstrzygając o kosztach procesu Sąd Rejonowy zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 200,00 złotych tytułem zwrotu kosztów opłaty sądowej oraz kwotę 360,00 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego pełnomocnika powódki i nie obciążył powódki kosztami postępowania od oddalonej części powództwa.

Podstawę powyższego rozstrzygnięcia stanowiły przytoczone poniżej ustalenia Sądu Rejonowego:

Powódka A. P. i pozwany K. P. w dniu 26 sierpnia 2006 roku w P. zawarli związek małżeński.

Strony w trakcie trwania związku małżeńskiego nie zawierały żadnych umów wyłączających wspólność majątkową małżeńską.

Powódka i pozwany od 27 lutego 2016 roku nie prowadzą ze sobą wspólnego gospodarstwa domowego albowiem pozostają w separacji faktycznej. Z małżeństwa pochodzi małoletnia W. (9 lat). Strony pozostają w konflikcie.

Powódka A. P., dotychczas pozostawała na utrzymaniu pozwanego, który pracował. Pracowała na początku małżeństwa jako agent w (...), przez okres 2,5 roku, zarabiała na rok przeciętnie 15 tys. zł, następnie podjęła pracę w przedszkolu jako nauczycielka. Pozwany zabronił pracować powódce, twierdząc, że to on ma utrzymywać dom. Od lutego 2016 r. dostaje do pozwanego 2.000 zł, które przekazuje dobrowolnie na jedno z kont bankowych, które wspólnie posiadali. Wraz z mężem mieli również konto bankowe w (...) (powódka nie wie jaka kwota była na koncie) oraz w (...) ponad 130.000 zł, nadto posiadają działkę oraz papiery wartościowe. Pozwany zablokował dwa ww. konta bankowe.

Według powódki, K. P. wspólne pieniądze przekazuje na rzecz obecnej partnerki, kupując jej prezenty. Nadto wskazała, iż w listopadzie 2015 roku wypłacił z konta kwotę 75.000 zł oraz w grudniu 5.000 zł. Powódka wskazała, iż pozwany miesięcznie uzyskuje wynagrodzenie w kwocie około 15.000 zł oraz dodatkowo 5.000 zł z pracy dodatkowej przy wycinaniu naklejek.

Pozwany pracuje jako starszy przedstawiciel handlowy w firmie (...) Sp. z o.o. osiąga wynagrodzenie w kwocie około 7.000 zł. Dodatkowo podjął pracę na umowę zlecenie w firmie (...) obejmującą dostarczanie grafiki (pliku komputerowego).

Pozwany wskazuje, iż pieniądze w wysokości 75.000 zł przekazał na zakup samochodu, na którego zakup nie wyrażała zgody jego żona, pomimo to nie kupił pojazdu. Zaprzeczył, iż zamieszkuje wspólnie z nową partnerką, gdyż mieszka wraz z rodzicami. Wskazał, iż zablokował konta bankowe, gdyż nie chciał, aby jego teściowa mogła mieć do nich dostęp. Utrzymuje kontakt z córką dwa razy w miesiącu.

W następstwie powyższych ustaleń Sąd Rejonowy zważył, iż powództwo strony powodowej zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z treścią art. 52 § 1 krio z ważnych powodów każdy z małżonków może żądać ustanowienia przez Sąd rozdzielności majątkowej. Rozdzielność majątkowa powstaje z dniem oznaczonym w wyroku, który ją ustanawia, przy czym w wyjątkowych wypadkach Sąd może ustanowić rozdzielność majątkową z dniem wcześniejszym niż dzień wytoczenia powództwa, w szczególności, jeżeli małżonkowie żyli w rozłączeniu (§ 2 cyt. przepisu).

Przez ważne powody rozumie się najogólniej takie okoliczności, które sprawiają, że w konkretnej sytuacji faktycznej wspólność majątkowa nie służy dobru drugiego z małżonków oraz dobru założonej przez małżonków rodziny, a nawet prowadzi do sytuacji sprzecznej z zasadami prawa rodzinnego (por. J. S. Piątowski, Stosunki majątkowe między małżonkami, Warszawa 1955, s. 140; J. Winiarz, Małżeńskie stosunki majątkowe, Warszawa 1967, s. 81; L. Stecki, Ustanie ustawowej wspólności majątkowej małżeńskiej, Poznań 1968, s. 12). Przy czym przez ważne powody rozumie się nie tylko okoliczności natury majątkowej, jak np. trwonienie przez jednego z małżonków zarobków stanowiących ich wspólny dorobek, powodowanie uszczerbku w majątku wspólnym itp., ale również takie okoliczności, które stwarzają sytuację, w której wykonywanie zarządu przez każdego z małżonków ich wspólnym

majątkiem jest niemożliwe lub znacznie utrudnione (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 listopada 1972 roku, III CRN 250/72, OSN 1973, Nr 6, poz. 113). Kolejnym ważnym powodem uzasadniającym ustanowienie rozdzielnosci majątkowej małżeńskiej na żądanie jednego z małżonków jest sytuacja, gdy drugi z nich wskutek zaniedbywania obowiązków względem rodziny lub ulegania nałogom nie przyczynia się do powstania majątku wspólnego albo majątek ten marnotrawi. Nie można jednak uznać za ważne powody okoliczności niezawinionych przez małżonka bądź też niezależnych od jego woli, w szczególności długotrwałej choroby (zob. J. S. P., Stosunki majątkowe, s. 141). Również stan separacji małżonków, może być ważnym powodem ustanowienia rozdzielnosci majątkowej małżeńskiej, ale pod warunkiem, że nie ma on charakteru przejściowego, lecz stanowi skutek trwałego rozkładu pożycia małżonków. Oznacza to, że nie każda postać (przejaw) separacji faktycznej małżonków jest ważnym powodem, ale tylko taka, która zarazem uniemożliwia im lub znacznie utrudnia współdziałanie w zarządzie ich majątkiem wspólnym (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 stycznia 2000 roku, II CKN 1070/98, Prok. i Pr. 2000, Nr 4, poz. 30, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 maja 1997 roku, III CKN 51/97, OSN 1997, nr 12, poz. 194, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 czerwca 2000 roku, III CK 126/03).

Ponadto zgodnie z treścią art. 36 k.r.o. oboje małżonkowie zobowiązani współdziałać w zarządzie majątkiem wspólnym, udzielać sobie informacji o stanie tego majątku, o wykonywaniu zarządu i o zobowiązaniach obciążających majątek wspólny. Każde z małżonków może samodzielnie zarządzać majątkiem wspólnym. Jedynie do wymienionych enumeratywnie w art. 37 k.r.o. czynności potrzebna jest zgoda współmałżonka np. do odpłatnego nabycia nieruchomości, odpłatnego nabycia prawa rzeczowego. Zgoda małżonka nie jest natomiast konieczna do zaciągnięcia kredytu. Jeżeli natomiast jeden z małżonków odmawia zgody wymaganej do dokonania czynności, albo jeżeli porozumienie z nim napotyka trudne do przezwyciężenia przeszkody drugi małżonek może zwrócić się do sądu o zezwolenie na dokonanie czynności (art. 39 k.r.o.).

Ciężar wykazania ważnych powodów uzasadniających sądowe ustanowienie rozdzielnosci majątkowej małżeńskiej, spoczywał na stronie powodowej, zgodnie z treścią art. 6 k.c., mimo że strona pozwana uznała powództwo. Podkreślić bowiem należy, że w toku tego postępowania koniecznym jest wykazanie ważnych powodów uzasadniających ustanowienie rozdzielnosci majątkowej małżeńskiej.

W ocenie Sądu, w niniejszej sprawie takimi ważnymi powodami uzasadniającymi ustanowienie rozdzielnosci majątkowej małżeńskiej jest separacja stron niniejszego procesu, która zaistniała od marca 2016 roku, i w konsekwencji prowadzenie odrębnych gospodarstw domowych, jak również trudności strony powodowej w korzystaniu z wspólnego majątku oraz dostępu do wspólnych kont bankowych. Pozwany wypłaca samodzielnie pieniądze ze wspólnego konta i powódka nie wie na co przeznaczają. Ponadto pozwany przeniósł pieniądze na inne konta bankowe bez konsultacji z powódką.

Odnosząc się natomiast do żądania strony pozwanej aby ustanowienie tej wspólności majątkowej małżeńskiej nastąpiło z datą wsteczną, a mianowicie z dniem 1 listopada 2015 roku, nie zasługuje na uwzględnienie, gdyż w dacie pobierania pieniędzy z banku przez pozwanego, strony mieszkały razem i wspólnie prowadziły gospodarstwo, pozwany przekazywał powódce pieniądze na utrzymanie.

Zasadą bowiem jest, że datą ustanawiania rozdzielnosci majątkowej jest data wytoczenia powództwa, czyli złożenia pozwu w sądzie. Przy czym pozew ten powinien oczywiście czynić zadość warunkom określonym w art. 187 w zw. z art. 126 kpc. Jeżeli jednak strona powodowa skutecznie powoła się na zaistnienie wyjątkowego wypadku, to wówczas rozdzielnosc majątkowa będzie ustanowiona z datą poprzedzającą wytoczenie powództwa.

Wprawdzie kodeks nie zawiera katalogu wyjątkowych wypadków, natomiast powołuje jedną z okoliczności kwalifikującą się do uwzględnienia powództwa, a mianowicie rozłączenie małżonków, czyli separację faktyczną, albowiem w przypadku separacji prawnej, rozdzielnosc majątkowa jest jej konsekwencją ustawową. Podkreślić przy tym jednak należy, że zgodnie z przyjętą linią orzecznictwa ustanowienie przez sąd rozdzielnosci majątkowej między małżonkami, którzy pozostawali we wspólności ustawowej lub umownej, z dniem wcześniejszym niż dzień wytoczenia powództwa jest dopuszczalne w zasadzie tylko wtedy, gdy z powodu separacji faktycznej (życia w rozłączeniu)

niemożliwe było już w tym dniu ich współdziałanie w zarządzie majątkiem wspólnym (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 grudnia 2008 roku, II CSK 371/08, OSNC 2009, Nr 12, poz. 171).

W ocenie Sądu z dniem wydania orzeczenia nie jest uzasadnione ustalenie terminu powstania rozdzielności majątkowej, gdyż przesłanka faktycznej separacji istniała już przed tym dniem, bowiem separacja faktyczna stron nastąpiła w momencie wyprowadzenia się pozwanego z wspólnie prowadzonego domu, co bezspornie nastąpiło z końcem lutego 2016 r.

Mając powyższe rozważania na względzie w przedmiotowej sprawie strona powodowa, reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika, nie wykazała w toku niniejszego procesu aby faktycznie od dnia 1 listopada 2016 r., niemożliwe było już w tym dniu współdziałanie stron procesu w zarządzie majątkiem wspólnym. Jednakże biorąc pod uwagę, iż separacja faktyczna stron nastąpiła z końcem lutego 2016 r., Sąd uznał za zasadne orzeczenie rozdzielności ustawowej stron z dniem 1 marca 2016 r., oddalając powództwo w pozostałym zakresie.

W oparciu o przepis art. 98 k.p.c. Sąd zasądził od pozwanego K. P. na rzecz powódki A. P. kwotę 200 zł tytułem zwrotu kosztów opłaty sądowej oraz kwotę 360 zł tytułem zwrotu zastępstwa procesowego pełnomocnika powódki.

Sąd w pkt 4 sentencji wyroku Sąd nie obciążył powódki A. P. postępowania od oddalonej części powództwa.

Apelację od powyższego wyroku wniósł pełnomocnik powódki zaskarżając go w części oddalającej powództwa (punkt 2 wyroku) oraz w zakresie rozstrzygnięcia o kosztach procesu obciążających pozwanego (punkt 3 wyroku). Apelacja zaskarżonemu wyrokowi zarzuca:

- naruszenie prawa materialnego, a to art. 52 § 1 i § 2 k.r.i.o. przez jego błędną wykładnię polegającą na chybnym ustaleniu, że ustanowienie rozdzielności majątkowej między małżonkami z datą wcześniejszą niż dzień wytoczenia powództwa jest możliwe w zasadzie jedynie w przypadku zaistnienia separacji faktycznej między małżonkami, w sytuacji gdy wskazany powyżej przepis umożliwia ustanowienie rozdzielności majątkowej z datą wsteczną w wyjątkowych wypadkach, nie wprowadzając zamkniętego katalogu przyczyn, które mogą być uznane za wyjątkowe wypadki;

- naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na wynik sprawy, a to art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dowolną ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego polegającą na nietrafnym uznaniu, że trudności strony powodowej w korzystaniu ze wspólnego majątku nie istniały w dacie pobierania pieniędzy z banku przez pozw⁷anego (17 listopada 2015 roku), gdyż wówczas strony zamieszkiwały razem, wspólnie prowadziły gospodarstwo domowe, a pozwany przekazywał powódce pieniądze na utrzymanie, w sytuacji gdy z zeznań świadka G. P. wynika, iż powódka już w listopadzie albo grudniu 2015 roku została pozbawiona przez powoda możliwości dysponowania środkami zgromadzonymi na rachunkach bankowych stron;

- art. 98 § 1, § 3 i § 4 k.p.c. w zw. z § 4 ust. 1 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie poprzez zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego kwoty poniżej minimalnej stawki opłat za czynności adwokackie.

Biorąc pod uwagę powyższe apelujący wnosil o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez ustanowienie rozdzielności majątkowej pomiędzy powódką a pozwanym z dniem 1 listopada 2015 roku bądź też z dniem 16 listopada 2015 roku oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kwoty 920,00 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 720,00 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego. Ewentualnie wnosil o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Ponadto apelujący wnosil o zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego przed sądem II instancji.

Sąd Okręgowy zważył co następuje.

Apelacja co do zasady nie zasługuje na uwzględnienie.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do zarzutu wadliwego zastosowania przepisów postępowania wskazać należy, że wydając zaskarżone orzeczenie Sąd pierwszej instancji nie dopuścił się naruszenia przepisu art. 233 § 1 k.p.c.

Formułując powyższy zarzut pełnomocnik powódki wskazał, że naruszenia powołanego przepisu upatruje w dowolnej ocenie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego polegającej na nietrafnym uznaniu, że trudności powódki w korzystaniu ze wspólnego majątku nie istniały w dacie 17 listopada 2015 r. gdyż wówczas strony mieszkały razem, wspólnie prowadziły gospodarstwo domowe. Podniósł, że powyższe ustalenie pozostawało w sprzeczności z zeznaniami świadka G. P.. Przypominając treść zeznań wskazanego świadka odnoszących się do powołanego zagadnienia należy wskazać, że świadek zeznał jedynie, iż „synowa (powódka) miała dostęp do konta ale jak się syn dowiedział , że pije to ją odciął od konta w listopadzie albo w grudniu 2015 r.”. Powyższe twierdzenie w żaden sposób nie może być decydujące dla przyjęcia, że już tej dacie zaistniały przesłanki uzasadniające orzeczenie rozdzielnosci majątkowej. To, że pomiędzy małżonkami dochodzi do konfliktów na tle wydatkowania pieniędzy nie uzasadnia takiej konkluzji zwłaszcza w sytuacji gdy sposób dokonywania wydatków przez jednego z małżonków było źródłem sporów. Jednocześnie powódka składając informacyjne wyjaśnienia przyznała, że o ograniczeniu przez męża dostępu do kont bankowych dowiedziała się na początku marca 2016 r. Przyznała jednocześnie, że wcześniej nie zetknęła się z problemami z dostępem do kont. W konsekwencji twierdzenia, że wspólne konta małżonków mogły być zablokowane przez pozwanego już w grudniu poprzedniego roku stanowi jedynie nieudowodnioną hipotezę, na podstawie której nie sposób przesądzić o zaistnieniu przesłanek uzasadniających orzeczenie o rozdzielnosci majątkowej z datą wsteczną.

W tym miejscu należy przypomnieć, że formułując zarzut naruszenia przepisu art. 233 § 1 k.p.c., polegający na uchybieniu w zastosowaniu wyrażonej w nim zasady swobodnej oceny dowodów strona winna wskazać, przy użyciu argumentów jurystycznych, że sąd naruszył ustanowione w nim zasady oceny wiarygodności i mocy dowodów, a więc że uchybił podstawowym regułom logicznego myślenia, zasadzie doświadczenia życiowego i właściwego kojarzenia faktów, oraz że naruszenie to mogło mieć wpływ na wynik sprawy. Za niewystarczające należy uznać zaprezentowanie stanu faktycznego wynikającego z odmiennego od zaprezentowanego przez sąd I instancji przekonania o doniosłości (wadze) poszczególnych dowodów. Postawienie sądowi pierwszej instancji skutecznego zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. wymaga jednocześnie wykazania naruszenia przepisów prawa procesowego o dowodach, bowiem tylko takie zarzuty można przeciwstawić uprawnieniu sądu do dokonania swobodnej oceny dowodów. W tej sytuacji nie będzie wystarczające samo przekonanie strony o innej niż przyjął sąd wadze i znaczeniu poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie niż ocena dokonana przez sąd. W ocenie Sądu Okręgowego, pełnomocnik powódki nie sprostął powyższym wymaganiom. Argumenty wskazujące na błędne ustalenia Sądu Rejonowego jako nietrafne nie mogą prowadzić do ich zmiany.

Reasumując, ustalenia przyjęte przez Sąd pierwszej instancji Sąd Okręgowy przyjmuje za własne wskazując je jako podstawę faktyczną rozstrzygnięcia.

Wydając zaskarżony wyrok Sąd rejonowy nie dopuścił się również naruszenia przepisów prawa materialnego art. 52 KRO. Nie można w szczególności zaakceptować wyrażonego w skardze apelacyjnej poglądu jakoby Sąd Rejonowy powody uzasadniające orzeczenie rozdzielnosci majątkowej z datą wsteczną uzależnił od wystąpienia między małżonkami separacji faktycznej. Podkreślić jednak należy, że według utrwalonego, tak w piśmiennictwie, jak i orzecznictwie sądowym poglądu, ważnym powodem do zniesienia wspólności majątkowej małżeńskiej jest separacja małżonków uniemożliwiająca im współdziałanie w zarządzie majątkiem wspólnym (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28.10.1997 r., I CKN 238/97 - nie publ., wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13.05.1997 r., III CKN 51/97, OSNC 1997/12/194 i przytoczone tam orzecznictwo Sądu Najwyższego, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20.06.2000 r., III CKN 287/00 - nie publ., wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13.01.2000 r., II CKN 1070/98 - Legalis). Jednocześnie instytucja zniesienia wspólności majątkowej jest wstępnym rozwiązaniem stosunków natury ekonomicznej występujących w związku małżeńskim.

Z ustaleń faktycznych będących podstawą rozstrzygnięcia skarżonego wyroku wynika, że dopiero w lutym i marcu 2016 r. (na skutek wyprowadzenia się pozwanego) powódka utraciła jakikolwiek realny wpływ na sposób rozporządzania majątkiem małżonków, (w tym środkami zgromadzonymi na kontach bankowych). Słusznie Sąd pierwszej instancji właśnie tą datę wskazał jako decydującą dla powstania rozdzielności majątkowej.

Zniesienie wspólności majątkowej z datą wsteczną jest możliwe o tyle tylko, o ile w tej dacie istniały już ważne powody zniesienia wspólności. Ustalone w toku postępowania sądowego i przytoczone okoliczności - separacja małżonków, brak współdziałania wreszcie podjęcie przez pozwanego bez konsultacji z żoną niezrozumiałej decyzji o wycofaniu znacznej kwoty pieniędzy (70 000, - zł.) z rachunku bankowego rozpatrywane łącznie uzasadniają zastosowanie przepisu art. 52 § 1 i § 2 KRO.

Chybione są jednocześnie argumenty skarżącej odwołujące się do ochrony jej interesów zagrożonych w związku z wycofaniem wskazanej wyżej kwoty z rachunku bankowego. To, że pozwany dokonał tej czynności w żaden sposób nie przesądza, że wskazana kwota nie stanowi składnika majątku wspólnego małżonków i co za tym idzie, może być przedmiotem jego podziału.

Podkreślić jednocześnie należy, że orzecznictwo odnoszące się do omawianej okoliczności, wskazujące na potrzebę ostrożnego i rozważnego stosowania instytucji zniesienia wspólności majątkowej z datą wsteczną (wyrok SN z dnia 24.05.1994 r., I CRN 50/94, OSNCP 1994/12/246, wyrok SN z dnia 22.11.1994 r., II CRN 131/94, OSNC 1995/4/69, wyrok SN z dnia 11.01.1995 r., II CRN 148/94, OSNC 1995/4/70, wyrok SN z dnia 03.02.1995, II CRN 162/94, OSNC 1995/6/100).

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy orzekł na podstawie przepisu art. 385 k.p.c. o oddaleniu wniesionej apelacji.

Sąd Okręgowy uwzględnił natomiast zawarte w omawianej skardze apelacyjnej zażalenie na postanowienie o kosztach procesu. Przy prawidłowym zastosowaniu zasady wyrażonej w przepisie art. 98 k.p.c. zasady odpowiedzialności za wynik procesu i niekwestionowanym uznaniu pozwanego za przegrywającego sprawę, Sąd pierwszej instancji jak słusznie wskazuje skarżący uchybił treści § 4 ust. 1 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie. Właściwe zastosowanie powołanego przepisu wymagało ustalenia, że wynagrodzenie pełnomocnika powódki w związku z jej reprezentacją w procesie winno wynosić kwotę 720, - zł.

W konsekwencji Sąd Okręgowy na podstawie przepisu art. 386 § 1 k.p.c. w związku z art. 397 § 2 k.p.c. orzekł o zmianie wysokości należnych powódce kosztów procesu.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy orzekł na podstawie 102 k.p.c. uznając, że sytuacja majątkowa powódki (okoliczność, że nie pracuje) uzasadnia odstępnie od obciążenia jej obowiązkiem zwrotu na rzecz pozwanego kosztów procesu.

SSO Paweł Hochman

SSA w SO Arkadiusz Lisiecki SSO Dariusz Mizera